

Czwartek, 15 września 2016 r.

P8_TA(2016)0361

Działalność, oddziaływanie i wartość dodana Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w latach 2007–2014**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2016 r. w sprawie działalności, oddziaływania i wartości dodanej Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w latach 2007–2014 (2015/2284(INI))**

(2018/C 204/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 546/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z działalności Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w latach 2013 i 2014 (COM(2015)0355),
- uwzględniając ocenę ex post Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) – sprawozdanie końcowe, z sierpnia 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 7/2013 pt. „Czy Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji zapewnił wartość dodaną UE dzięki wsparciu reintegracji zawodowej zwalnianych pracowników?”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Obserwatorium Restrukturyzacji (ERM) Eurofund z 2012 r. pt. „Po restrukturyzacji – rynek pracy, warunki pracy i zadowolenie z życia”,
- uwzględniając badanie Eurofund pt. „Wartość dodana Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: porównanie doświadczeń Niemiec i Finlandii (2009)”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Obserwatorium Restrukturyzacji (ERM) Eurofund z 2009 r. pt. „Restrukturyzacja w czasie recesji”,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 7 września 2010 r. w sprawie finansowania i funkcjonowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26.⁽³⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 119.⁽⁵⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 30.

Czwartek, 15 września 2016 r.

- uwzględniając przyjęte przez Parlament Europejski od stycznia 2007 r. rezolucje w sprawie uruchomienia EFG, w tym uwagi Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych w sprawie złożonych wniosków,
 - uwzględniając poświęcone EFG obrady specjalnej grupy roboczej Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, jak również opinie Komisji Budżetowej, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Rozwoju Regionalnego oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0227/2016),
- A. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) został utworzony w celu zapewnienia wsparcia dla pracowników zwalnianych w związku z poważnymi zmianami strukturalnymi w światowym handlu i wyrażenia solidarności z nimi; mając na uwadze, że celem EFG jest przyczynienie się do inteligentnego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu i wspieranie trwałego zatrudnienia dzięki przygotowaniu zwolnionych pracowników do nowej pracy i wspieranie ich; mając na uwadze, że celem EFG jest podejmowanie działań w odniesieniu do sytuacji nadzwyczajnych przez podejmowanie szybkich interwencji i udzielanie krótkoterminowej pomocy w odpowiedzi na poważne i nieprzewidziane trudności na rynku pracy wiążące się z masowymi zwolnieniami na szeroką skalę, w przeciwieństwie do Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), który także wspiera zwolnionych pracowników, ale którego celem jest podejmowanie działań w związku z długoterminowymi zaburzeniami równowagi strukturalnej, głównie poprzez programy uczenia się przez całe życie; uważa, że EFG powinien dalej funkcjonować poza wieloletnimi ramami finansowymi (WRF) w następnym okresie programowania;
- B. mając na uwadze, że restrukturyzacja w ostatnich latach stała się bardziej rozpowszechniona, ulegając intensyfikacji w niektórych sektorach i wchodząc do innych sektorów; mając na uwadze, że przedsiębiorstwa ponoszą odpowiedzialność za często nieprzewidziany wpływ tych decyzji na społeczności oraz strukturę gospodarczą i społeczną danego państwa członkowskiego; mając na uwadze, że EFG pomaga amortyzować negatywne skutki tych decyzji restrukturyzacyjnych; mając na uwadze, że coraz więcej wniosków EFG jest związanych ze strategiami restrukturyzacyjnymi dużych przedsiębiorstw i korporacji wielonarodowych, o których zazwyczaj decyduje się bez udziału pracowników ani ich przedstawicieli; mając na uwadze, że przenoszenie produkcji, delokalizacja, zamknięcia, fuzje, nabycia, przejęcia, reorganizacja produkcji i outsourcing działalności są najpowszechniejszymi formami restrukturyzacji;
- C. mając na uwadze, że zdolność adaptacji i proaktywność przy zmianie pracy lub wykonywanych czynności może jednak być osłabiona przez brak bezpieczeństwa, ponieważ przejście do nowego miejsca pracy łączy się z ryzykiem bezrobocia, niższej pensji i braku bezpieczeństwa socjalnego; mając na uwadze, że reintegracja zawodowa beneficjentów wniosków EFG będzie bardziej skuteczna, jeśli doprowadzi do zatrudnienia o wysokiej jakości;
- D. mając na uwadze, że spółdzielnie przeprowadzają restrukturyzacje w sposób społecznie odpowiedzialny oraz że szczególnie spółdzielczy model zarządzania, oparty na wspólnej własności, demokratycznym uczestnictwie i kontroli sprawowanej przez członków, a także zdolność funkcjonowania wyłącznie na bazie własnych zasobów finansowych i sieci wsparcia wyjaśniają, dlaczego spółdzielnie potrafią bardziej elastycznie i innowacyjnie zarządzać restrukturyzacją na przestrzeni czasu oraz lepiej realizować nowe przedsięwzięcia;
- E. mając na uwadze, że w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1309/2013 zobowiązano Komisję do przedkładania co dwa lata Parlamentowi i Radzie sprawozdania z działalności EFG z poprzednich dwóch lat w ujęciu ilościowym i jakościowym;
- F. mając na uwadze, że brakuje europejskich ram prawnych dotyczących informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji, przygotowania do restrukturyzacji i zarządzania nią w celu przewidywania zmian i uniknięcia utraty miejsc pracy; mając na uwadze, że Parlament zażądał w swojej rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r.⁽¹⁾, by Komisja, zgodnie z art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i po konsultacji z partnerami społecznymi przedłożyła jak najszybciej wniosek dotyczący aktu prawnego w sprawie informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji, przygotowania do restrukturyzacji i zarządzania nią (zgodnie ze szczegółowymi zaleceniami określonymi w załączniku do swojej rezolucji); mając na uwadze, że przepisy prawa krajowego znacznie się różnią pod względem

⁽¹⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 23.

Czwartek, 15 września 2016 r.

- odpowiedzialności pracodawców za pracowników w tym procesie; mając na uwadze, że dwukrotnie konsultowano się z europejskimi partnerami społecznymi w tej sprawie oraz że Komisja nie podjęła żadnych działań; mając na uwadze, że Komisja w rozczarujący sposób zareagowała na rezolucje Parlamentu w sprawie informacji, konsultacji i restrukturyzacji, co podkreśla potrzebę podjęcia konkretnych kroków w tym obszarze; mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie mają dobrze rozwinięte systemy regulujące stosunki pracy, które dają pracownikom i ich przedstawicielom prawa w obszarze konsultacji i informacji; mając na uwadze, że wzmocniona dyrektywa w sprawie informacji i konsultacji mogłyby przyczynić się do zagwarantowania, że negocjacje dotyczące odpowiedniego planu odbywają się na sprawiedliwych warunkach i w sposób terminowy;
- G. mając na uwadze, że minimalna liczba progowa zwolnień została obniżona z 1 000 do 500 i że dopuszczono możliwość, że w wyjątkowych okolicznościach lub na małych rynkach pracy wnioski o wsparcie z EFG zostaną wzięte pod uwagę, jeżeli zwolnienia mają poważny wpływ na zatrudnienie i lokalną, regionalną lub krajową gospodarkę;
- H. mając na uwadze, że od dnia 1 stycznia 2014 r. osoby pracujące w przeszłości na własny rachunek mogą również zostać beneficjentami i otrzymać pomoc; mając na uwadze, że Komisja powinna zadbać o to, by z EFG zaspokajane były także specyficzne potrzeby osób samozatrudnionych, ponieważ jest coraz więcej osób zatrudnionych na własny rachunek; mając na uwadze, że do dnia 31 grudnia 2017 r. młode osoby niepracujące, niekształące się ani nieszkolące się (NEET) i mieszkające w regionach kwalifikujących się w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych mogą korzystać z pomocy w ramach EFG w liczbie równej liczbie objętych pomocą beneficjentów;
- I. mając na uwadze, że celem obecnego EFG jest nie tylko wspieranie zwolnionych pracowników, ale także okazanie solidarności z nimi;
- J. mając na uwadze, że pierwotny budżet EFG wynosił 500 mln EUR na rok; mając na uwadze, że obecny budżet wynosi 150 mln EUR na rok i że od momentu ustanowienia budżetu średnio wydatkuje się z niego ok. 70 mln EUR na rok;
- K. mając na uwadze, że pierwotny poziom współfinansowania został ustalony na 50 %, następnie zwiększony do 65 % na okres 2009–2011, potem przywrócony do poziomu 50 % w latach 2012–2013, a obecnie wynosi 60 %;
- L. mając na uwadze, że między rokiem 2007 a 2014 zgłoszono 134 wnioski z 20 państw członkowskich w odniesieniu do 122 121 pracowników, którzy mają zostać objęci pomocą; mając na uwadze, że łączna wnioskowana kwota wynosi 561,1 mln EUR; zauważa, że w latach 2007–2013 wskaźnik wykonania budżetu wynosił tylko 55 %; mając na uwadze, że w latach 2007–2014 największa liczba wniosków przypadła na sektor produkcyjny, w szczególności na sektor motoryzacyjny – 29 tys. ze 122 121 pracowników, czyli 23 % całkowitej liczby objętej złożonymi wnioskami; mając na uwadze, że obecnie skutki kryzysu gospodarczego są poważniejsze i bardziej odczuwalne w małych przedsiębiorstwach zatrudniających poniżej 500 pracowników;
- M. mając na uwadze, że Europejski Trybunał Obrachunkowy zaleca Parlamentowi, Komisji i Radzie, by zastanowiły się nad ograniczeniem funduszy UE do działań, w odniesieniu do których istnieje największe prawdopodobieństwo, że przyniosą wartość dodaną, a nie finansowały już istniejące krajowe systemy wspierania dochodów pracowników, jak przewidziano w art. 7 ust. 1 lit. b); mając na uwadze, że środki EFG mają największą wartość dodaną, jeśli są wykorzystane do współfinansowania usług dla zwolnionych pracowników normalnie nieobjętych systemami zasiłków dla bezrobotnych w państwach członkowskich, gdzie usługi te skupiają się na szkoleniach, a nie na zasiłkach, oraz w tych przypadkach, w których zostały zindywidualizowane i uzupełniają główne środki wsparcia, w szczególności w odniesieniu do zwolnionych najbardziej narażonych grup pracowników; w związku z tym zauważa potrzebę inwestowania w potencjał byłych pracowników oraz znaczenie pełnej oceny potrzeb i wymogów dotyczących umiejętności na lokalnych rynkach pracy, ponieważ powinno to stanowić podstawę do szkoleń i rozwoju kompetencji w celu szybkiej reintegracji pracowników na rynku pracy; przypomina, że państwa członkowskie mają obowiązek skutecznego wykonania budżetu EFG;

Czwartek, 15 września 2016 r.

- N. mając na uwadze, że EFG nie rozwiązuje problemu bezrobocia w UE; mając na uwadze, że rozwiązanie kryzysu związanego z bezrobociem w UE wymaga umieszczenia ochrony miejsc pracy w centrum polityki UE; mając na uwadze, że stopy bezrobocia w państwach Unii Europejskiej, zwłaszcza wśród ludzi młodych i długotrwale bezrobotnych, wymagają pilnych działań umożliwiających stworzenie bezrobotnym nowych perspektyw zawodowych;
- O. mając na uwadze, że okresem odniesienia dla oceny EFG na potrzeby niniejszego sprawozdania są lata 2007–2014; mając na uwadze, że ocena ex post Komisji obejmuje lata 2007–2013 i że sprawozdanie z kontroli Trybunału Obrachunkowego obejmuje okres 2007–2012;
- P. mając na uwadze, że przy wdrażaniu EFG powinny być przestrzegane i propagowane zasady równouprawnienia płci i niedyskryminacji, które należą do podstawowych wartości Unii i zostały zapisane w strategii „Europa 2020”;
1. przyjmuje do wiadomości ocenę ex post EFG i pierwsze dwuletnie sprawozdanie; odnotowuje, że Komisja spełnia swój obowiązek sprawozdawczy; uważa, że wspomniane sprawozdania, a także inne sprawozdania, nie wystarczają do pełnego zapewnienia przejrzystości i skuteczności EFG; wzywa państwa członkowskie, które skorzystały z EFG, aby upubliczniły wszystkie dane i oceny wniosków oraz by uwzględniły ocenę wpływu pod kątem płci; zdecydowanie zachęca państwa członkowskie do terminowego upubliczniania ich wniosków i sprawozdań końcowych na mocy obecnego rozporządzenia; uważa w związku z tym, że chociaż Komisja spełnia swój obowiązek sprawozdawczy, to mogłaby upublicznić wszystkie odpowiednie dokumenty związane z przypadkami wsparcia z EFG, a także swoje wewnętrzne sprawozdania z wizyt sporządzone po wizytach kontrolnych oceniających bieżące stosowanie przepisów w państwach członkowskich;
 2. z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie finansowania z jednego roku do dwóch lat; przypomina, że zgodnie z badaniami Eurofund 12 miesięcy to nie był wystarczający okres, by pomóc wszystkim zwolnionym pracownikom, w szczególności grupom najbardziej narażonym, takim jak pracownicy o niskich kwalifikacjach, starsi pracownicy, kobiety, a w szczególności rodzice samotnie wychowujący dzieci;
 3. zauważa, że oceny EFG pokazują, że na wyniki działań funduszu wpływ mają czynniki takie jak poziom wykształcenia i kwalifikacje pracowników, do których skierowane są te działania, a także chłonność właściwych rynków pracy i PKB krajów otrzymujących wsparcie z funduszu; podkreśla, że na czynniki te wpływ mają głównie długoterminowe środki, które można skutecznie wspierać za pomocą europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI); podkreśla konieczność uwzględniania tych czynników i sytuacji na lokalnym rynku pracy w każdym przypadku udzielania wsparcia z EFG; zauważa, że większa synergia między EFG a EFSI jest ważna dla osiągnięcia szybszych i bardziej konkretnych wyników; podkreśla, że z EFSI można finansować środki następcze w obszarach wspieranych z EFG, pobudzając inwestycje, ogólny wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy; podkreśla, że interwencje z EFG powinny być nakierowane na inwestycje, które wnoszą pozytywny wkład we wzrost gospodarczy i zatrudnienie, edukację, umiejętności, mobilność geograficzną pracowników oraz powinny być skoordynowane z istniejącymi programami UE, aby pomagać ludziom w znalezieniu pracy i wspierać przedsiębiorczość, zwłaszcza w regionach i sektorach już odczuwających niekorzystne skutki globalizacji lub restrukturyzacji gospodarki; podkreśla, że zintegrowane podejścia oparte na programowaniu wielofunduszowym powinny być preferowane, by w sposób zrównoważony rozwiązywać problem zwolnień i bezrobocia dzięki wydajnej alokacji zasobów oraz ściślejszej koordynacji i większej synergii, zwłaszcza między EFS a EFRR; jest głęboko przekonany, że zintegrowana strategia programowania wielofunduszowego zmniejszyłaby ryzyko przenoszenia produkcji przemysłowej i stworzyłaby sprzyjające warunki jej powrotu do UE;
 4. jest zdania, że funkcjonowanie EFG polepszyło się dzięki zreformowaniu rozporządzenia; przyznaje, że poprawa ta uprościła państwom członkowskim procedury dostępu do EFG i że powinno to pociągnąć za sobą częstsze wykorzystywanie tego instrumentu przez państwa członkowskie; wzywa Komisję do zaproponowania działań mających na celu usunięcie barier dotyczących ograniczeń administracyjnych, które stanowią przeszkodę w skorzystaniu z EFG; jest przekonany, że EFG nie powinien przyjąć makroekonomicznej funkcji stabilizacyjnej;
 5. stwierdza, że zmniejszone środki przeznaczone na EFG w budżecie rocznym okazały się do tej pory wystarczające, by zapewnić niezbędną i podstawową pomoc i wsparcie osobom, które straciły pracę; podkreśla jednak, że od 2014 r. zakres stosowania EFG został rozszerzony, aby uwzględnić młodzież NEET i kryterium związane z kryzysem, a w przypadku znacznego zwiększenia liczby wniosków lub dodania nowych prerogatyw środki muszą być niewystarczające i będą musiały zostać zwiększone, by nadal zapewniać skuteczne funkcjonowanie EFG;

Czwartek, 15 września 2016 r.

6. podkreśla znaczenie silnego dialogu społecznego opartego na wzajemnym zaufaniu i wspólnej odpowiedzialności jako najlepszego instrumentu służącego do znajdowania kompromisowych rozwiązań i wspólnych koncepcji przy przewidywaniu procesów restrukturyzacyjnych, zarządzaniu tymi procesami oraz zapobieganiu im; podkreśla, że pomogłoby to w zapobieganiu utracie pracy, a zatem wnioskiem EFG;

7. zauważa znaczący wzrost liczby wniosków w okresie obowiązywania odstępstwa w latach 2009–2011, kiedy było możliwe składanie wniosków na podstawie kryteriów związanych z kryzysem, a zakres ten został następnie rozszerzony w latach 2014–2020, by trwale uwzględnić kryterium związane z kryzysem, a także osoby prowadzące działalność na własny rachunek; przyjmuje z zadowoleniem przedłużenie tego odstępstwa poza 2013 r.; zauważa, że ponad połowa całkowitej liczby projektów w latach 2007–2014 była związana z kryzysem; podkreśla, że negatywne skutki kryzysu gospodarczego są nadal widoczne w niektórych państwach członkowskich;

8. odnotowuje, że w latach 2007–2014 dwadzieścia państw członkowskich wnioskowało łącznie o kwotę 542,4 mln EUR i przeznaczyło ją na 131 interwencji skierowanych do 121 380 pracowników;

9. stwierdza, że Komisja usprawniła bazę danych EFG zawierającą dane ilościowe na temat przypadków wsparcia z EFG do celów statystycznych, co ułatwiło państwom członkowskim składanie wniosków, a Komisji analizowanie i porównywanie danych dotyczących przypadków wsparcia z EFG; odnotowuje ponadto, że Komisja włączyła EFG do wspólnego systemu dzielonego zarządzania funduszami, co powinno skutkować większą liczbą prawidłowych i kompletnych wniosków oraz dalszym skróceniem czasu koniecznego do przyjęcia wniosku złożonego przez państwo członkowskie; zauważa, że system ten umożliwił uproszczenie wniosków w państwach członkowskich i wzywa Komisję do przyspieszenia procesu rozpatrywania wniosków, tak aby umożliwić szybkie finansowanie w celu zmaksymalizowania oddziaływania;

10. wzywa Komisję, by w pełni przewidywała oddziaływanie decyzji dotyczących polityki handlowej na rynek pracy w UE, biorąc również pod uwagę, oparte na dowodach informacje dotyczące tego oddziaływania, które zostały uwypuklone przez wnioski EFG; wzywa Komisję do przeprowadzenia dokładnej oceny skutków ex ante i ex post, w tym oceny skutków społecznych, z uwzględnieniem ewentualnych skutków dla zatrudnienia, konkurencyjności i gospodarki, a także wpływu na małe i średnie przedsiębiorstwa przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznej koordynacji ex -ante między DG ds. Handlu i DG ds. Zatrudnienia; wzywa Parlament do regularnego organizowania wspólnych wysłuchań Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych w celu przyczynienia się do poprawy koordynacji między polityką handlową a EFG oraz jej monitorowania; uważa, że należy energiczniej korzystać z EFG, aby stawić czoła procesom przenoszenia produkcji i kryzysom sektorowym spowodowanym wahaniami popytu na świecie; zdecydowanie sprzeciwia się jakiegokolwiek inicjatywie, by traktować EFG w jego obecnej postaci i z jego obecnym budżetem jako narzędzie interwencji w odniesieniu do miejsc pracy utraconych w Unii Europejskiej wskutek strategii handlowych przyjętych na poziomie UE, w tym wskutek przyszłych lub obecnych umów handlowych; podkreśla potrzebę silnej spójności między polityką handlową a polityką przemysłową oraz potrzebę unowocześnienia unijnych instrumentów ochrony handlu;

11. wzywa Komisję do przyznawania statusu gospodarki rynkowej jedynie tym partnerom handlowym, które spełniają pięć ustanowionych przez nią kryteriów; w związku z tym apeluje do Komisji o wprowadzenie jasnej i skutecznej strategii w kwestiach dotyczących przyznawania statusu gospodarki rynkowej państwom trzecim, aby chronić konkurencyjność naszych przedsiębiorstw i nadal dążyć do zwalczania wszelkich przejawów nieuczciwej konkurencji;

12. podkreśla, że jednym z głównych celów EFG jest pomoc pracownikom, którzy stracili pracę w wyniku poważnych zmian w unijnym handlu towarami lub usługami, jak określono w art. 2 lit. a) rozporządzenia; jest zdania, że istotnym zadaniem EFG jest zapewnienie wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku negatywnych konsekwencji sporów handlowych; w związku z tym wzywa Komisję do sprecyzowania, że utrata miejsc pracy w wyniku sporów handlowych, które powodują poważne zmiany w unijnym handlu towarami lub usługami, jest w pełni objęta zakresem stosowania EFG;

13. podkreśla fakt, że EFG w żadnym wypadku nie może zastępować poważnej polityki zapobiegania i antycypowania restrukturyzacji; podkreśla znaczenie prawdziwej polityki przemysłowej na szczycie Unii Europejskiej, zmierzającej do osiągnięcia trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;

Czwartek, 15 września 2016 r.

14. wzywa Komisję do przeprowadzenia ocen wpływu globalizacji na poszczególne sektory i przedstawienia na ich podstawie propozycji wspierających przedsiębiorstwa w przewidywaniu zmian w sektorach i przygotowaniu na nie pracowników w perspektywie zwolnień;

15. podkreśla, że niektóre państwa członkowskie wolały korzystać z EFS zamiast EFG ze względu na wyższy poziom współfinansowania w przypadku EFS, szybsze wdrażanie środków EFS, brak płatności zaliczkowej z EFG i długotrwałość procedury zatwierdzania wniosków o wsparcie z EFG; uważa jednak, że zwiększenie wskaźnika współfinansowania i bardziej terminowy proces składania i zatwierdzania wniosków przewidziany w nowym rozporządzeniu rozwiązują niektóre z tych problemów; wyraża ubolewanie, że wsparcie z EFG wciąż nie objęło zwolnionych pracowników we wszystkich państwach członkowskich i wzywa państwa członkowskie do korzystania z tego wsparcia w przypadku masowych zwolnień;

16. zwraca uwagę na fakt, że zgodnie ze sprawozdaniem Trybunału Obrachunkowego średni czas zatwierdzania wniosku w ramach EFG wynosi 41 tygodni; domaga się, by dolożyć wszelkich starań na rzecz przyspieszenia procedur; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz zmniejszenia opóźnień i usprawnienia procesu składania wniosków; podkreśla, że wzmocnienie potencjału państw członkowskich jest niezbędne w tym względzie, i zdecydowanie zaleca, aby wszystkie państwa członkowskie zaczęły jak najszybciej wdrażać działania; zauważa, że wiele państw członkowskich już to czyni;

17. zauważa, że bolączką EFG jest poważny brak wiedzy o nim wśród niektórych państw członkowskich, partnerów społecznych i przedsiębiorstw; zwraca się do Komisji o poprawę komunikacji skierowanej do państw członkowskich, krajowych i lokalnych sieci związkowych oraz szerokiego odbiorcy; wzywa państwa członkowskie do promowania wiedzy o EFG wśród pracowników i ich przedstawicieli oraz do czynienia tego w sprawny sposób, tak aby zagwarantować, że jak największa liczba potencjalnych beneficjentów dotrze do funduszu i uzyska z niego wsparcie; wzywa także do szerszego propagowania korzyści wynikających z wyników osiągniętych przez EFG;

18. przypomina o znaczeniu gwarancji, które zapobiegają przenoszeniu produkcji przedsiębiorstw korzystających z finansowania UE w określonym czasie, co może prowadzić do potrzeby uruchomienia systemów dodatkowego wsparcia z powodu zwolnień;

Beneficjenci EFG

19. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego stwierdzenie, że prawie wszyscy pracownicy kwalifikujący się do pomocy w ramach EFG mogli skorzystać ze zindywidualizowanych i skoordynowanych środków dostosowanych do ich indywidualnych potrzeb, a odsetek ponownego zatrudnienia wyniósł prawie 50 % wśród pracowników objętych pomocą finansową; zauważa, że brak terminowej i skutecznej realizacji programów EFG w niektórych państwach członkowskich doprowadził do niedostatecznego wykorzystania, uważa, że włączenie objętych pomocą beneficjentów lub ich przedstawicieli, partnerów społecznych, lokalnych placówek poradnictwa i orientacji zawodowej dla ludzi młodych i innych zainteresowanych stron we wstępną ocenę i w sporządzanie wniosku ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia beneficjentom korzystnych wyników; wzywa Komisję, by wspierała państwa członkowskie w opracowywaniu innowacyjnych środków i programów oraz by w ramach przeglądu dokonała oceny, w jakim stopniu w zamyśle skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług zdołano przewidzieć przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności i czy wpisywał się on w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę; wzywa państwa członkowskie – zgodnie z art. 7 obecnego rozporządzenia – do podjęcia dalszych wysiłków w celu opracowania skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług na rzecz zasobooszczędnej i zrównoważonej gospodarki; zauważa, że innowacyjność i oszczędne gospodarowanie zasobami mają kluczowe znaczenie dla odbudowy przemysłu oraz dywersyfikacji gospodarczej;

20. odnotowuje, że spośród 73 projektów zbadanych przez Komisję w sprawozdaniu z oceny ex-post średni udział beneficjentów w wieku 55 lat lub powyżej wyniósł 15 %, a beneficjentów w wieku 15–24 lat – 5 %; w związku z tym wyraża zadowolenie, że w nowym rozporządzeniu położono nacisk na starszych i młodszych pracowników oraz że w niektórych wnioskach uwzględniono młodzież NEET; zauważa, że średni udział kobiet wśród beneficjentów wyniósł 33 %, a mężczyzn – 67 %; zauważa, że dane te odzwierciedlają proporcje płci wśród pracowników, które mogą różnić się w zależności od sektora; wzywa zatem Komisję do dopilnowania tego, by we wszystkich wnioskach EFG przestrzegano równego traktowania kobiet i mężczyzn oraz zwraca się do państw członkowskich o gromadzenie danych z perspektywy płci, aby sprawdzić, w jaki sposób wpływa to na wskaźnik ponownego zatrudnienia kobiet będących beneficjentami tego wsparcia; zauważa, że w niektórych wnioskach o wsparcie z EFG liczba beneficjentów objętych pomocą jest niska w porównaniu z łączną liczbą kwalifikujących się beneficjentów, co może prowadzić do nieoptymalnego poziomu oddziaływania;

Czwartek, 15 września 2016 r.

21. uważa, że włączenie młodzieży NEET we wnioskach o wkład z EFG często wymaga różnych rodzajów interwencji i uważa, że wszystkie odpowiednie podmioty, także partnerzy społeczni, grupy społeczności lokalnych i organizacje młodzieżowe muszą być reprezentowane na etapie wdrażania każdego programu i powinny one promować środki konieczne do zapewnienia jak największego udziału młodzieży NEET; w tym kontekście zachęca państwa członkowskie, by posiadały silną główną agencję odpowiedzialną za koordynowanie wdrażania programu, zapewnienie specjalnego i stałego wsparcia, aby pomóc młodzieży NEET w zakończeniu programu, a także za zapewnienie maksymalnego wydatkowania funduszy z programu; uważa, że niezależny przegląd, ze szczególnym naciskiem na kwestię udziału młodzieży NEET, określi lepsze praktyki; zdecydowanie uważa, że odstępstwo na rzecz włączenia społecznego młodzieży NEET powinny być kontynuowane do końca okresu programowania w grudniu 2020 r.;

22. wzywa Komisję, by włączyła do oceny śródkresowej EFG jakościową i ilościową ocenę wsparcia z EFG dla osób niekształcących się, niepracujących ani nieszkolących się, szczególnie biorąc pod uwagę wdrażanie gwarancji dla młodzieży i niezbędne synergie między budżetami krajowymi, EFS i Inicjatywą na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;

23. zauważa, że według oceny ex post, we wszystkich 73 zbadanych wnioskach średni wskaźnik objęcia beneficjentów pomocą wyniósł 78 %; obejmuje to 20 wniosków, w który wskaźnik ten wyniósł 100 % lub więcej; podkreśla jednak, że w przypadku każdego wniosku maksymalny wskaźnik objęcia pomocą wynosi 100 %, a zatem użycie danych większych niż 100 % wypacza je i sugeruje znacznie wyższy wskaźnik objęcia pomocą, niż ma to faktycznie miejsce; stwierdza, że to samo odnosi się do wskaźnika wykonania budżetu; zwraca się do Komisji, by dostosowała swoje dane liczbowe, by zapewnić dokładniejsze oszacowanie wskaźników objęcia beneficjentów pomocą i wskaźnika wykonania budżetu;

24. wyraża zadowolenie, że za sprawą EFG beneficjenci przede wszystkim znaleźli nowe zatrudnienie dzięki zindywidualizowanej pomocy w poszukiwaniu pracy i zaktualizowali swoje umiejętności dzięki programom szkoleniowym bądź dodatkom na koszty przeniesienia; przyjmuje także z zadowoleniem fakt, że za sprawą EFG udało się umożliwić niektórym pracownikom zwrot ku przedsiębiorczości dzięki pomocy w zakresie rozpoczęcia lub przejścia działalności gospodarczej; podkreśla w rezultacie godny uwagi pozytywny wpływ, jaki ma wsparcie z EFG na poczucie własnej wartości, poczucie niezależności i na motywację; podkreśla, że wsparcie z EFG zwiększyło spójność społeczną umożliwiając ludziom ponowne znalezienie zatrudnienia i unikanie pułapek bezrobocia;

25. zauważa, że według danych ze sprawozdania ex-post beneficjenci EFG mają zwykle znacznie niższy niż przeciętny poziom wykształcenia, a tym samym mniejsze transferowalne umiejętności, które w normalnych okolicznościach ograniczają ich możliwości zatrudnienia, co skutkuje tym, że są oni bardziej narażeni na rynku pracy; jest zdania, że EFG może zaoferować najlepszą unijną wartość dodaną przy wspieraniu szkoleń i programów przekwalifikowania pracowników, które to szkolenia i programy wspierają szczególnie niskowkwalifikowane grupy słabsze społecznie, koncentrują się na umiejętnościach potrzebnych na rynku pracy i wzmacniają przedsiębiorczość;

26. niemniej przeprowadzone w ramach oceny ex-post badanie dało niejednoznaczne rezultaty: 35 % ankietowanych osób stwierdziło, że jakość nowego miejsca pracy była lepsza lub znacznie lepsza, 24 % orzekło, że taka sama, a 41 % oceniło ją jako gorszą lub znacznie gorszą; ponieważ jednak brakuje systematycznych danych mogących stanowić podstawę oceny, zaleca Komisji, by gromadziła bardziej szczegółowe informacje na temat wpływu interwencji z EFG i ich jakości w celu podejmowania na późniejszym etapie działań naprawczych, które mogą okazać się konieczne;

Efektywność kosztowa i wartość dodana EFG

27. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o elastyczniejszą i skuteczniejszą realizację budżetu EFG, koncentrując się na wynikach, skutkach i wartości dodanej, bez narażania na szwank odpowiedniego i przejrzystego wykorzystania funduszy oraz zgodności z przepisami; uważa, że należy przyspieszyć procedurę wykorzystywania funduszu, by zwiększyć jego skuteczność wobec zwolnionych pracowników; wyraża zaniepokojenie z powodu dysproporcji między wsparciem wnioskowanym z EFG a kwotami zwracanymi przez państwa członkowskie, odnotowując, że średni wskaźnik wykonania budżetu wynosi zaledwie 45 %; w związku z tym wzywa Komisję do dokładnego zbadania powodów niskich wskaźników wykonania i do zaproponowania środków służących wyeliminowaniu wąskich gardeł i zapewnieniu optymalnego wykorzystania funduszu; zauważa, że wskaźnik ponownego zatrudnienia po zakończeniu działań finansowanych z EFG waha się znacząco i wynosi od 4 % do 86 %, i podkreśla w związku z tym znaczenie

Czwartek, 15 września 2016 r.

aktywnych i sprzyjających integracji instrumentów rynku pracy; zauważa, że niektóre państwa członkowskie stale osiągają lepsze wyniki w wydatkowaniu środków z EFG; proponuje, by Komisja nadal dostarczała wytyczne i umożliwiała państwom członkowskim dzielenie się najlepszymi praktykami przy wnioskowaniu o fundusze z EFG i ich wykorzystywaniu w celu zapewnienia jak najwyższego wskaźnika ponownego zatrudnienia za każde wydane euro;

28. uważa, że nie należy zwiększać poziomu współfinansowania wynoszącego 60 %;

29. zauważa, że według oceny ex-post dokonanej przez Komisję średnio jedynie 6 % środków EFG wykorzystano na pokrycie kosztów administrowania i zarządzania;

30. zwraca uwagę, że konsultacje z zainteresowanymi stronami wykazały, że najistotniejszym aspektem efektywności kosztowej była liczba ponownie zatrudnionych pracowników, którzy płacą obecnie podatki i składki na zabezpieczenie społeczne zamiast pobierać zasiłki dla bezrobotnych lub inne świadczenia społeczne;

31. zauważa, że w szeregu przypadków wsparcia z EFG wyższe koszty działań określonych w art. 7 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EFG osłabiały ogólny wpływ inwestycji finansowanych przez EFG; wzywa Komisję do rozwiązywania problemu takich kosztów przez wprowadzenie limitów;

32. odnotowuje sformułowaną w ocenie ex post propozycję, by alternatywna ocena skutków była istotnym elementem zrozumienia wartości dodanej EFG; ubolewa nad faktem, że tego rodzaju ocena nie została jeszcze dokonana;

33. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego, że EFG wnosi prawdziwą unijną wartość dodaną, gdy jest stosowany do współfinansowania usług dla zwolnionych pracowników lub wypłaty świadczeń normalnie nieobjętych systemem zasiłków dla bezrobotnych w państwach członkowskich, co przyczynia się do większej spójności społecznej w Europie; podkreśla, że w niektórych państwach członkowskich nie istnieją obecnie systemy zabezpieczenia społecznego pozwalające wyjść naprzeciw potrzebom pracowników, którzy stracili pracę;

34. ubolewa, że zgodnie ze sprawozdaniem Trybunału Obrachunkowego jedna trzecia środków z EFG przeznaczona jest na pokrycie krajowych systemów wspierania dochodów pracowników, bez zapewnienia wartości dodanej UE; podkreśla, że w nowym rozporządzeniu w sprawie EFG limit kosztów dla środków specjalnych, takich jak zasiłki na szukanie pracy i środki zachęty dla pracodawców w zakresie rekrutacji pracowników, ustalono na 35 % wszystkich kosztów skoordynowanego pakietu, oraz że działania wspierane przez EFG nie mają na celu zastąpienia pasywnych środków ochrony socjalnej zapewnianych przez państwa członkowskie w ramach systemów krajowych; podkreśla, że EFG nie może być wykorzystywany do zastępowania obowiązków pracodawców wobec pracowników; ponadto zachęca Komisję do określenia przy następnym przeglądzie rozporządzenia, że EFG nie może być wykorzystywany do zastępowania obowiązków państw członkowskich wobec zwolnionych pracowników;

35. ubolewa, że wskaźniki wykonania budżetu wynoszą od 3 % do 110 %, przy średnim wskaźniku wykonania równym 55 %; uważa, że sytuacja ta odzwierciedla niekiedy niedociągnięcia na etapie planowania lub wdrażania i powinna zostać poprawiona poprzez lepiej zaprojektowane i lepiej realizowane projekty;

36. wyraża ubolewanie z powodu zmniejszenia środków na EFG; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dodatkowego wsparcia EFG w celu zapewnienia spełnienia potrzeb; wzywa Komisję do zapewnienia odpowiedniej liczby pracowników w stosunku do nakładu pracy oraz do unikania niepotrzebnych opóźnień;

37. jest zdania, że EFG i EFS powinny być wykorzystywane do tego, by wzajemnie się uzupełniać w celu zapewnienia rozwiązań zarówno krótkoterminowych, a bardziej ogólnie – długoterminowych; przyjmuje do wiadomości stwierdzenie, że zasadniczo państwa członkowskie skutecznie koordynowały działania EFG z działaniami EFS i z instrumentami rynku pracy na poziomie krajowym i że przeprowadzona przez Trybunał Obrachunkowy kontrola nie wykryła żadnych przypadków pokrywania się różnych działań lub podwójnego finansowania;

38. wyraża zadowolenie w związku ze sprawozdaniem Komisji z działalności EFG w latach 2013 i 2014, z którego wynika, że nie zgłoszono Komisji żadnych nieprawidłowości w ramach rozporządzenia EFG w latach 2013 i 2014 ani nie zakończono żadnych postępowań w odniesieniu do nieprawidłowości związanych z EFG w 2013 i 2014 r.;

Czwartek, 15 września 2016 r.

Wpływ na MŚP

39. odnotowuje, że MŚP stanowią 99 % wszystkich przedsiębiorstw w UE i zatrudniają zdecydowaną większość pracowników w UE; wyraża w tym kontekście obawę, że EFG ma bardzo ograniczony wpływ na MŚP mimo oczywistych możliwości objęcia wsparciem także MŚP przy spełnieniu pewnych kryteriów; przyjmuje wyjaśnienie Komisji, że zwolnieni pracownicy dostawców niższego szczebla nigdy nie byli w sposób umyślny wykluczeni, ale zwraca się do Komisji Europejskiej o dopuszczenie w szerszym zakresie do EFG małych i średnich przedsiębiorstw, które są znaczącymi podmiotami gospodarki europejskiej, np. poprzez położenie większego nacisku na przepis art. 8 lit. d) dotyczący potrzeby określenia dostawców, producentów znajdujących się poniżej w łańcuchu dostaw i podwykonawców przedsiębiorstwa dokonującego zwolnień lub przez wyciąganie wniosków z poprzednich przypadków, kiedy to z EFG korzystały MŚP, przedsiębiorstwa społeczne i spółdzielnie w celu promowania najlepszych praktyk; podkreśla, że należy lepiej uwzględnić zasadę proporcjonalności między pracownikami z MŚP i z dużych przedsiębiorstw;

40. uważa, że powinno się w większym stopniu stosować odstępstwa od progów kwalifikowalności, w szczególności na korzyść MŚP; podkreśla znaczenie mechanizmu przewidzianego w art. 4 lit. b) obecnego rozporządzenia dla MŚP, gdyż umożliwia on restrukturyzację sektorów gospodarki dotkniętych kryzysem lub globalizacją na szczeblu regionalnym w odniesieniu do poszczególnych przypadków; zdaje sobie sprawę z trudności, jakie następczą wnioski z tego tytułu oraz wzywa Komisję, aby ułatwiała państwom członkowskim sprostanie tym trudnościom, aby uczynić EFG praktycznym rozwiązaniem dla zwolnionych pracowników; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględniania zasady „najpierw myśl na małą skalę” na etapie planowania i składania wniosków;

41. odnotowuje koncentrację wniosków w przemyśle wytwórczym i budownictwie oraz w szczególności w przemyśle motoryzacyjnym i lotniczym, a pomoc kierowana jest głównie do dużych przedsiębiorstw; wzywa państwa członkowskie i władze regionalne posiadające wyłączne kompetencje do proaktywnego wspierania zwolnionych pracowników MŚP, przedsiębiorstw społecznych i spółdzielni poprzez wykorzystanie elastyczności przewidzianej w art. 4 ust. 2 obecnego rozporządzenia, szczególnie w odniesieniu do wniosków zbiorowych obejmujących MŚP i innych narzędzi promujących silniejsze wsparcie i większy dostęp dla MŚP; wzywa także do informowania MŚP o możliwościach oferowanych im przez EFG; podkreśla, że pomoc MŚP powinna być postrzegana jako wartość dodana EFG;

42. jest usatysfakcjonowany przedstawionymi w sprawozdaniu wynikami przeprowadzonej przez Komisję kontroli ex post, które wskazują na pozytywne sprzężenie między środkami wykorzystanymi na wspieranie przedsiębiorczości i wskaźnikiem samozatrudnienia na koniec realizacji środków; zwraca jednak uwagę, że średni udział osób samozatrudnionych w ogólnej liczbie beneficjentów wsparcia z EFG wynosi zaledwie 5 % i że należy wykorzystać środki na rzecz zachęcania przedsiębiorców, takie jak dotacje na rozpoczęcie działalności oraz inne zachęty; podkreśla w tym kontekście znaczenie uczenia się przez całe życie oraz sieci wsparcia mentorskiego i wzajemnego; jest zdania, że wiele pozostaje do zrobienia w zakresie wykorzystywania EFG, pojedynczo lub w połączeniu z innymi funduszami, takimi jak EFSI, w celu wspierania przedsiębiorczości oraz zakładania działalności, ale podkreśla, że wsparcie przedsiębiorczości powinno opierać się na zrównoważonych planach biznesowych; wzywa państwa członkowskie do położenia nacisku na udział kobiet i dziewcząt w programach na rzecz przedsiębiorczości;

43. z zadowoleniem przyjmuje starania podjęte przez niektóre państwa członkowskie w celu zwiększenia wykorzystania środków wspierania przedsiębiorczości i gospodarki społecznej w formie dotacji na rozpoczęcie działalności i środków ukierunkowanych na promowanie przedsiębiorczości i spółdzielnie społeczne i usługi dla nowych przedsiębiorców;

Wymogi dotyczące danych

44. jest zdania, że w świetle szeregu czynników utrudniających, takich jak możliwe pominięcia danych, specyfika regionalna i krajowa, różne warunki makro- i mikroekonomiczne, mała liczebność prób oraz istnienie pewnych niezbędnych założeń, metodologiczne podejście Komisji powinno być rygorystyczne i przejrzyste, i obejmować wprowadzenie środków przeciwdziałania brakom, które utrudniają zastosowanie takiego podejścia;

45. podkreśla, że w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego stwierdzono, że niektóre państwa członkowskie nie określiły celów ilościowych w zakresie reintegracji, i że dostępne dane nie są wystarczające, by można było ocenić skuteczność działań w zakresie reintegracji zawodowej pracowników; przyjmuje do wiadomości stwierdzenie Komisji, że rozporządzenie w sprawie EFG nie zawiera celów ilościowych w zakresie ponownego zatrudnienia oraz że poszczególne środki EFG mogą być oceniane wedle innych kryteriów; zaleca w związku z tym, by państwa członkowskie wyznaczyły cele ilościowe w zakresie reintegracji i by dokonywały systematycznego rozróżnienia pomocy z EFG od pomocy z EFS i innych

Czwartek, 15 września 2016 r.

krajowych działań przeznaczonych do pomocy pracownikom dotkniętym masowymi zwolnieniami; ponadto wzywa Komisję, by podała informacje o rodzaju i jakości zatrudnienia osób, które wróciły na rynek pracy, oraz o kształtowaniu się w perspektywie średnioterminowej poziomu integracji na rynku pracy uzyskanej dzięki interwencjom; państwa członkowskie powinny ponadto rozróżniać między dwoma głównymi typami działań EFG, tzn. aktywną polityką rynku pracy i wsparciem dochodów pracowników, oraz dostarczać bardziej szczegółowych informacji na temat środków wykorzystanych przez indywidualnych uczestników, by umożliwić dokładniejszą ocenę kosztów i korzyści związanych z różnymi działaniami; wzywa także Komisję do przekazywania danych o wnioskach EFG niezatwierdzonych na poziomie Komisji i przyczynach ich odrzucenia;

46. przypomina państwom członkowskim o obowiązku dostarczenia przez nie danych dotyczących poziomu reintegracji 12 miesięcy po wdrożeniu odpowiednich działań w trosce o zagwarantowanie koniecznego monitorowania wpływu i skuteczności EFG;

47. podkreśla potrzebę usprawnienia procedur kontrolnych na szczeblu krajowym w celu zapewnienia spójności i wydajności, a także uniknięcia zbędnych powtórzeń między podmiotami działającymi na różnych szczeblach kontroli;

48. zaleca wzmocnienie przepływów informacji i mechanizmów wsparcia między krajowymi osobami wyznaczonymi do kontaktu a regionalnymi lub lokalnymi partnerami ds. realizacji;

49. zaleca, by przeprowadzać bardziej regularnie wzajemne weryfikacje, transnarodowe wymiany bądź łączyć w partnerski sposób nowe wnioski EFG z poprzednimi wnioskami, w celu wymiany dobrych praktyk i doświadczeń związanych z wdrażaniem; zaleca zatem utworzenie platformy najlepszych praktyk, łatwo dostępnej i sprzyjającej lepszej wymianie zintegrowanych rozwiązań;

50. odnotowuje obawy Biura Analiz Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do metodyki obliczania korzyści z EFG; podkreśla potrzebę określenia dodatkowych wymogów dotyczących wskaźników wykonania.

51. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby utrzymały przepisy obecnego rozporządzenia w sprawie EFG dotyczące świadczeń dla opiekunów; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do opracowania elastycznych warunków zatrudnienia i szkoleń oraz w miarę możliwości lokowania tych środków w lokalnych społecznościach, ponieważ wiele zwolnionych kobiet może mieć mniejsze możliwości elastycznego przemieszczania się w poszukiwaniu nowej pracy ze względu na obowiązki rodzinne;

52. wzywa właściwe organy regionalne i lokalne, partnerów społecznych i organizacje społeczeństwa obywatelskiego do koordynowania wysiłków podmiotów działających na rynku pracy, aby w razie przyszłych zwolnień umożliwić lepszy dostęp do wsparcia finansowego z EFG; ponadto apeluje o większe zaangażowanie partnerów społecznych w monitorowanie i ocenę działalności funduszu, w szczególności o włączenie w te działania przedstawicieli organizacji kobiecych, aby poświęcić większą uwagę aspektom płci.

53. zwraca się do Komisji o rozważenie przekazania oceny EFG do Eurofound zgodnie z wymogami art. 20 rozporządzenia; uważa, że w ramach takiego wniosku Komisja mogłaby zapewnić Eurofound niezbędne zasoby finansowe, odpowiadające bieżącemu wydatkowi EFG związanym z oceną oraz kosztom w zakresie zasobów ludzkich; ponadto, jako że główną przeszkodą dla lepszej oceny jest brak właściwych danych, Komisja mogłaby wymagać dostarczenia przez państwa członkowskie danych do Eurofound;

o

o o

54. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.
